

vilde kunne opnaa, hvis han var Medlem af Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse, det vil sige den højeste Understøttelse henholdsvis til Forsørgere og Ikke-Forsørgere, og saaledes, at der ved Fastsættelse af den ugentlige Fortjeneste ogsaa toges Hensyn til Omfanget af hans Forsørgerbyrder. Flertallet var imidlertid stadig stødt paa Venstres Krav om en Underbetaling op til ca. 50 pCt., og Det konservative Folkeparti havde stillet Krav, som laa helt uden for Lovforslagets Rammer, saaledes om Gennemførelse af en Kornlov og Ændring i Beskatningen af Landbrugsejendomme. Under disse Omstændigheder maatte Flertallet fralægge sig ethvert Ansvar for Lovforslagets Skæbne, og det indstillede efter de resultatløse Forhandlinger Lovforslaget til Vedtagelse med en enkelt af Socialministeren foreslaaet Ændring. Denne gik ud paa at give § 4, Stk. 2, 2det Punktum (se foran), følgende Affattelse: »Den Tid, hvori de enkelte Arbejdere ugentlig beskæftiges, skal *normalt* for Ikke-Forsørgere ligge mellem 20 og 28 Timer og for Forsørgere mellem 28 og 36 Timer, saaledes at Arbejdstiden for den enkelte Arbejder fastsættes under Hensyntagen til hans Forhold og Levevilkaarene paa det Sted, hvor han er hjemmehørende, for Forsørgeres Vedkommende derhos under Hensyntagen til Omfanget af hans Forsørgerbyrder.«

Venstre-Mindretallet var af den Opfattelse, at en effektiv Bekæmpelse af Arbejdsløsheden kun kunde ske ved at slaa ind paa en over for Erhvervslivet mere ligelig økonomisk Politik. Saa længe Regeringen imidlertid fortsatte »sin ensidige og uretfærdige Erhvervspolitik«, maatte det være en Opgave at søge »at mildne nogle af dens værste Følger«, og ud fra dette Synspunkt havde Mindretallet været villigt til at gaa ind i en Forhandling med det Formaal at skaffe Mulighed for, at en Del og helst saa mange som muligt af de langvarigt arbejdsløse kunde faa Beskæftigelse med Arbejde af den i Lovforslaget omhandlede Art, naar det kunde ske paa en rimelig og forstandig Maade. Men for at dette skulde kunne ske, maatte visse *Hovedsynspunkter* iagttages. Mindretallet fandt det for det første urimeligt, at Rigsdagen skulde stille til fri Raadighed for Ministeren et meget stort Antal Millioner uden at have nogen som helst Indflydelse paa, til hvilke Arbejder og under hvilke Betingelser disse Penge blev anvendt, og Mindretallet stillede derfor Ændringsforslag om, at de ikke kunde anvendes, uden at *Rigsdagens Finansudvalg* gav sit *Samtykke* dertil. Mindretallet var dog villigt til, hvis man i øvrigt kunde opnaa Enighed om Lovforslaget, at forhandle om en anden Form for Rigsdagens Tilslutning. — Dernæst mente Mindretallet, at Arbejder af den her omhandlede Karakter maatte betragtes ud fra det